

E.T.A. HOFFMANN
SPĂRGĂTORUL DE NUCI
ȘI REGELE-ȘOARECE

Editura Andreas

**Ernst Theodor
Amadeus HOFFMANN**

SPĂRGĂTORUL DE NUCI și Regele-Șoarece

*Traducere: ANDREEA FLORESCU
Prezentare: LAURA-IVONA DUMITRU*

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOFFMANN, E.T.A.

Spărgătorul de nuci și Regele-Șoarece / E.T.A. Hoffmann
– București:

Andreas Print, 2015

ISBN 978-606-8271-87-3

I. Florescu, Andreea (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2015

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Traducere: **Andreea Florescu***

*Prezentare: **Laura Ivona Dumitru***

*Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru***

*Ilustrație copertă: **D.M.***

Bun de tipar: 17.04.2015; Coli de tipar: 6

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Ajunul Crăciunului

Pe durata zilei lungi, foarte lungi, de 24 decembrie, copiii doctorului Stahlbaum nu le era îngăduit să intre în camera de primire, și cu atât mai puțin în salonul alăturat. Frederic și Maria stăteau cuibăriți unul într-altul în colțul camerei din spate. Se lăsase deja întunericul amurgului, astfel că cei doi copii se simțeau abătuți și înfricoșați căci, după cum era obiceiul în acea zi, lumina nu era lăsată să pătrundă înăuntru. Fred, în mare taină și abia șoptit, îi spuse surorii sale (care nu avea mai mult de șapte anișori) că încă de dimineață a tot auzit foșnete și zgomote, iar din când în când câte un ciocănit ușor venind dinspre camerele interzise. Nu de mult văzuse chiar un bărbat mic, cu părul negru, care ținea la subsuoară un cufăr mare, furișându-se pe ușa de la intrare. Știa însă prea bine că nu era altcineva decât nașul lor, Drosselmeier. La auzul acestor vorbe, Maria bătă din palmuțe, de bucurie, și exclamă:

– Vai, oare, ce minunății ne-a mai făcut nașul de data asta?

Consilierul Drosselmeier nu era un bărbat foarte chipes. Era mic de statură și slab la trup, chipul îi era brăzdat de riduri, pe ochiul drept avea un petic mare și negru și nu avea deloc păr, motiv pentru care purta o perucă albă, foarte frumoasă. Era făcută din sticlă, o lucrătură nespus de ingenioasă și reușită. Drosselmeier

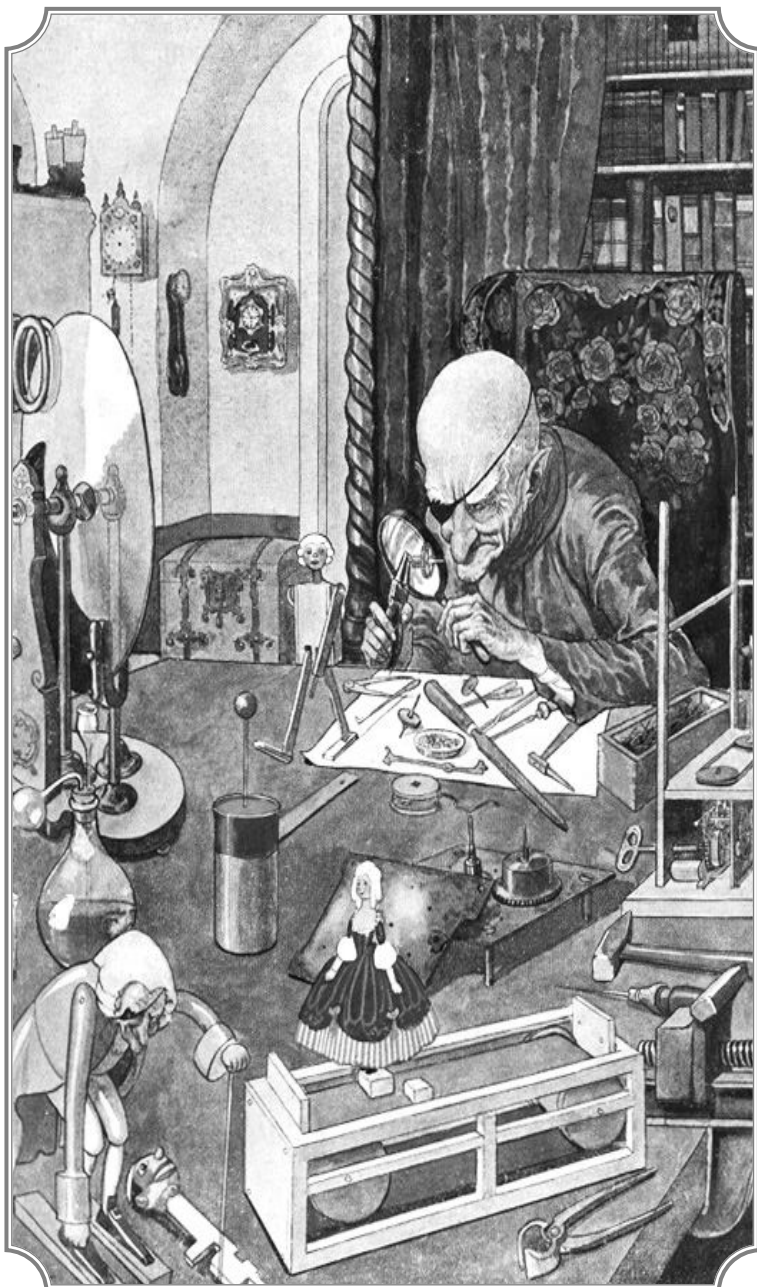
însuși era cât se poate de ingenios; știa totul despre ceasuri și ceasornice, ba putea chiar să și confecționeze unele. Astfel că, de fiecare dată când unul dintre frumoasele ceasuri ale doctorului Stahlbaum se îmbolnăvea și nu mai putea să cânte, nașul Drosselmeier venea să-l îngrijească. Își dădea jos peruca din sticlă și haina maronie, își punea șorțul albastru și începea să împungă ceasul cu niște unelte ascuțite, care tare mult obișnuiau să o neliniștească pe micuța Maria. Însă ceasului nu-i pricinuia niciun rău.

Dimpotrivă chiar, îl aducea înapoi la viață și îl făcea să ticăie și să bată din nou, de-ți era mai mare dragul să-l auzi cum cântă. De fiecare dată când venea, avea prin buzunar câte ceva drăguț pentru copii, uneori un omuleț care-și mișca ochii și făcea plecăciuni, alte ori, o cutie din care țâșnea afară o păsăruică, atunci când o deschideai, sau altceva.

Când era Ajunul Crăciunului, întotdeauna venea cu câte un lucrușor meșteșugit anume pentru ei și la care mai mult ca sigur că trudise multe ceasuri, motiv pentru care era păstrat cu mare grijă de părinți după ce-l făcea cadou copiilor.

– Vai, oare ce minunăție de cadou ne-o mai fi făcut nașul de data aceasta? repetă Maria.

Fred își dădu cu părerea că de data aceasta nu putea fi altceva decât un castel, în care mărșăluiau, de colo-colo, tot felul de soldați chipeși, care-și desfășurau exercițiile. Apoi ar fi venit alți soldați, care ar fi încercat să pătrundă în castel, însă soldații dinăuntru ar fi tras curajoși cu tunurile, până când i-ar fi zdrobit și i-ar fi nimic pe toți.

– Nu, nu! strigă Maria, întrerupându-l. Nașul mi-a povestit ceva despre o grădină încântătoare, în care se afla un lac întins, pe care înotau lebede frumoase, cu coliere aurii în jurul gâtului și care cântau cele mai dulci cântece. Apoi, din grădină a ieșit o fetiță, a coborât spre lac și a ademenit lebedele, hrănindu-le cu firimituri de prăjituri.

– Lebedele nu mănâncă niciodată prăjituri, i-o tăie Fred cam nepolitic, și nici măcar nașul nu poate să facă o grădină întreagă. Iar, la urma urmei, nici nu apucăm să ne bucurăm multă vreme de jucăriile lui, ne sunt luate numaidecât. Mi-ar fi plăcut ca Tata și Mama să ne lase să păstrăm cadourile și să facem ce vrem cu ele.

Apoi copiii începură din nou să se întrebe ce ar putea fi de data aceasta. Maria se gândi că domnișoara Trutchen (păpușa ei cea mare) ajunsese tare bătrână, căci cădea la pământ aproape din clipa în clipă, ceea ce era mai ciudat ca oricând, lucru care nu avea cum să se întâmple fără să-i aducă o umbră de întristare pe chip. Cât despre șifonatul rochiței, nu avea ce să-i facă. Muștrările nu rezolvau nimic. Frederic, pe de altă parte, a spus că la grajduri ar fi fost nevoie de un murg și că oștirile lui duceau lipsă de cavalerie, lucru pe care tatăl lui îl știa prea bine.

Între timp se făcuse de-a dreptul întuneric. Frederic și Maria stăteau unul lângă altul și nu mai îndrăzneau să scoată vreo vorbă. Părea ca și cum niște aripi gin-gașe fluturau pe deasupra lor, iar din depărtare nu se auzeau altceva decât niște acorduri dulci în răstimpuri. Chiar în clipa aceea, un zgomot strident le străpunse urechile – *cling, cling, cling, cling* –, ușile se dădură în părți, iar din marea cameră a pătruns o lumină atât de

puternică, încât i-a făcut pe copii să scoată sunete de uimire. Privirile li se ațintiră înspre ușă. Atunci Tata și Mama pășiră în cameră, îi luară de mână și le spuseră:

– Veniți, dragi copii, veniți să vedeți ce v-a adus Moșul anul acesta!

Darurile

Bunule cititor sau ascultător, oricare ți-ar fi numele – fie el Frank, Robert, Henry, Anna ori Maria –, te rog duios să-ți aduci aminte de masa plină cu ultimele tale daruri de Crăciun, la fel de strălucitoare acum precum ți-au apărut întâia oară pe dinaintea privirilor tale încântate. Abia atunci vei putea să-ți închipui uimirea copiilor, care rămăseseră ținuiți pe loc, cu privirile scăpărânde și fără să mai poată scoate o vorbă, de bucuria a ceea ce vedeau pe dinaintea ochilor. În cele din urmă, suspinând adânc, Maria a spus:

– Vai, ce frumos! Ce frumos!

Frederic, la rândul lui, a sări în sus de două sau de trei ori, mai sus decât o făcuse vreodată până atunci. Tare cumiți și buni trebuie să mai fi fost cei doi copii de-a lungul anului, căci în nici un alt Ajun nu mai primiseră atâtea daruri minunate! În mijlocul încăperii se înălța un brad semeț, împodobit cu mere aurii și argintii, în vreme ce pe crengi atârnav, precum bobocii de floare, migdale glazurate, fructe confiate, bomboane

de lămâie și câte și mai câte alte dulciuri. Însă adevăratul farmec al acestui brad era dat de puzderia de luminițe ce străluceau printre crengi, întocmai ca niște stele ce-i luminau comorile ori ca niște ochi prietenoși care îi îmbiau pe copii să se bucure de bogățiile sale.

Masa de sub brad radia de miile de culori strălucitoare. Ce de minunății mai erau acolo! Cine ar putea să le descrie? Maria băgase de seamă încântătoarele păpuși, setul de ceai, piesele de mobilier în miniatură, însă ceea ce era mai presus de toate era o rochie elegantă din mătase împodobită cu panglici viu colorate, care atârna pe un umerăș chiar în fața ei, așa încât o putea privi din toate părțile. Și chiar asta a și făcut, exclamând neconținut:

– Vai, ce rochiță adorabilă! Pot s-o încerc?

– Da, da.

– Chiar pot s-o port?

Între timp, Fred s-a învârtit la galop prin cameră, încercându-și calul murg, pe care îl găsisese, pe bună dreptate, legat cu căpăstrul de masă. Descălecând, băiatul a mărturisit că animalul era tare năvălaş, însă nu avea să dureze mult până când îl va fi îmblânzit. Apoi și-a trecut în revistă noul lui regiment de husari, care stăteau aliniați în uniformele lor elegante, roșu cu auriu, având la brâu arme din argint și care stăteau călare pe niște cai atât de strălucitori, de ai fi zis că și aceștia sunt din argint pur.

Entuziasmul copiilor începuse să se mai domolească de-acum, așa că își îndreptară atenția către cărțile cu poze, care îi așteptau deschise pe masă și în care tot felul de flori minunate, de oameni îmbrăcați în culori vii, de fete și de băieți în avântul jocului erau desenați